

Ávaringarskipanin virkaði ikki, og krantin á lastbilinum hjá Eyðuni Hansen brast í tunnilmunnan á Leynatunnlinum

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

fáa eitt slíkt flogfar hendavegin fyrr enn dagin eftir.

– Her liggi eg so. Eg fái flutt høvdið eitt sindur, men fái hvørki flutt armar ella bein, greiðir Eyðun frá.

Leygardagin 10. november fara tey niður við litla sjúkraflogfarinum, og Eyðun verður fluttur á Ríkissjúkrahúsið.

Ryggurin er brotin millum sætta og sjeynnda rygggeisla. Fyri framman stendur eitt drúgt tíðarskeið við viðgerð og uppافتurvenjing.

Sjey mánaðir ganga, áðrenn Eyðun aftur er í Føroyum.

Viðgerðin

Eyðun hevur hug at vera sarkastiskur, tá hann skal lýsa støðuna, fyrsta døgnið eftir vanlukkuna.

– Eg bleiv við at hava eina trýstandi pínu inn í nakkan, tað var sum seymir stóðu inn í nakkan. Tað vísti seg so at vera tvey stór glaspetti, sum stóðu eftir frá vanlukkuni. Eg hevði stórt hár júst tá, og kanska sóu læknarnir ikki glaspettini fyri øllum hárinum, sigur Eyðun smílandi.

Meðan glaspettini fyltu lítið í hugaheiminum hjá læknunum, so var øðrvísi við rygginum.

Tað stendur skjótt greitt, at rygg-brotið kann hava álvarsligar fylgjur fyri Eyðun og hansara førleikar restina av lívinum.

Á Ríkissjúkrahúsinum verður hann lagdur undir skurð, at kalla beinanvegin. Farið verður inn, bæði frammanfyri og aftanfyri, og eitt nú verða plátur settar upp móti rygggeislunum fyri at styðja teir sum frægast.

– Eyðun liggur í respirator. Hann fær ikki tosað við okkum og fær føði inn gjøgnum eina sondu. Eg haldi, at eg taldi eini 14 slangur, sum vórðu bundnar at kroppinum hjá honum, greiðir Linda frá.

Í ein heilan mánað lá Eyðun soleiðis á Ríkissjúkrahúsinum, meðan læknarnir royndu at gera sítt til at fáa 54 ára gamla kroppin at hanga saman aftur.

Saman við dótturini Lis sat Linda yvir manninum allan dagin og aftur um kvøldið.

– Hann fekk sum nevnt ikki tosað, og kundi ikki røra seg. Tað var hart, men vit royndu at kommunikera saman kortini. Eg plagdi at vera hjá honum, til hann sovnaði um kvøldið, greiðir Linda frá.

Sjálv búðu hon og dótturin á sjúklingahotellinum, alla tíðina meðan Eyðun lá á Ríkissjúkrahúsinum.

Bæði Eyðun og Linda eru í dag sera takksom fyri tær nógvu vitjanirnar, ið lættu um tungu dagarnar á Ríkissjúkrahúsinum.

Eftir ein mánað var hann fluttur á sjúkrahúsið í Glostrup. Tíðin var komin til, at Eyðun skuldi gerast leysur av respiratorinum. Vøddarnir kring lunguni skuldu venjast av nýggjum, soleiðis at Eyðun kundi anda sjálvur.

Tíðin í Glostrup fer altíð at standa sum ein varði í lívinum hjá Lindu og Eyðuni.

– Ja, vit valdu at gifta okkum, sigur Linda flennandi, meðan hon við eygunum loftar einum nýforelskaðum brosi frá Eyðuni.

Tað var ein tanki, ið tey høvdu spælt sær við í eina tíð.

– Vit høvdu verið saman í hundrað ár, og hildu tað vera stuttligt at gifta okkum 20. desember í 2012, leggur hon afturat og sipar til talspælið í brúðardato'inum.

Har blivu tey so gift, av prestinum Bergi Jacobsen, á fjórðu hædd á sjúkrahúsinum í Glostrup.

– Tað riggaði fint. Og vit søgdu so bæði ja, greiðir Eyðun smílandi frá.

Børnini vóru komin til Danmarkar at halda jól, og tey vóru sjálvandi við til brúðleyp, ið var tað fyrsta á sjúkrahúsinum í Glostrup.

Venjingin

Tað tók aftur ein mánað, áðrenn Eyðun varð fluttur víðari til sjúkrahúsið í Hornbæk, ið hevur sum sergrein at taka sær av fólki við álvarsligum ryggskaðum. Uppvenjingarmiðstöðin er knýtt at Ríkissjúkrahúsinum og er at rokna millum tvær tær fremstu í Danmark. Fyri Eyðun stóðu fimm mánaðir við harðari venjing fyri framman.

– Tað var sera hart. Eg orkaði einki. Eg fekk ikki flutt armarnar, sigur Eyðun og lyftir báðar armarnar uppfrá fyri at undirstrika munin á tá og nú.

Eftir smáar tvær vikur í Hornbæk mæta Linda og Eyðun av tilvild eini eldri kvinnu, ið vísir seg at vera ættað úr Føroyum. Hon eitur Kristina Grumstrup, fyrr Dam, og er búsitandi í Hornbæk. – Vit fara at prátta um familju og ætt, og áðrenn eg veit av, sigur hon at vit skulu búgva hjá henni, so leingi vit høvdu tørv á tí, greiðir Linda smílandi frá, áðrenn hon heldur fram:

– Har búði eg so alla tíðina, meðan Eyðun lá á sjúkrahúsinum í Hornbæk. Hon og maðurin búðu bara fimm minuttir frá sjúkrahúsinum, og vit skuldu ikki gjalda eina krónu fyri at búgva har.

So jú, tað finnast einglar her á jørð, sigur Linda, og smílið gerst uppافتur størri.

Tíðin í Hornbæk gav úrslit. Framstíg vóru at hóma, og Eyðun byrjaði spakuliga at fáa førleikar aftur í armarnar. Og tað gav eina vón, eisini teir strævnu dagarnar, har móttöysi hevði hug at snikja seg inn í gerandisdagin.

Men niður í beinini broyttist einki.

– Nei, har er einki samband niðureftir. Har er alt kvett av, og einki samband er við restina av kroppin, staðfestir Eyðun.

Hann hevur tó valt at savna seg um tað, ið hann kann gera nakað við.

– Eg skal aftur undir skurð seinni í ár, og tá vóni eg at fáa førleikar í tumlarnar. Tað hevði lætt munandi um hjá mær í gerandisdegnum, sigur Eyðun.

Í dag er einki samband við hendurnar.

– Eg klári ikki so frægt sum at flisa eitt epli, sigur Eyðun uppgevandi.

Hann skundar sær at leggja afturat, at við sergjørdum knívi og gaffli, ið kunnu krøkjast upp á hendurnar, klárar hann at eta av tallerkinum.

Gerandisdagur

Eyðun Hansen slapp fyrstu ferð aftur til Føroya 6. juni. Fyrsta mánaðin var hann á Landssjúkrahúsinum, áðrenn hann varð fluttur á nýggja ellis- og røktarheimið í Vestmanna at vera, til hann slapp aftur í sethúsin hjá hjúnunum.

Nú er gerandisdagur í Fløttisgøtu 6 í Vestmanna.

– Eg havi ein stuðul, sum kemur her í heimið at hjálpa mær átta tímar um dagin. Hinar tímarnar hongur Linda uppá meg, sigur Eyðun speiskliga.

Hann krevur hjálp til tað allar mesta. Sleppur ikki upp úr songini sjálvur, og klárar heldur ikki at leggja seg. Umvælingarnar inni gera, at hann nú kann flyta seg runt í miðhæddini. Men orkan í ørmunum er somikið lítil, at sum oftast má onkur trýsta undir koyristólin.

– Eg eri greiður yvir, at eg sleppi ikki aftur í kjallaran, og heldur ikki upp á loftið. Men vit royna at innrætta okkum her í miðhæddini, sigur Eyðun, sum gleðir seg til arbeiðsmenninir utanfyri eru lidnir.

– Ja, tað verður deiligt at sleppa útum, sigur Eyðun smílandi.

Bæði ásanna hjúnini, at tað verður ein avbjóðing at fáa ein heilt nýggjan gerandisdag at virka aftur.

– Eyðun má hava sítt lív og eg má hava mítt lív, sigur Linda, ið so smátt er byrjað at arbeiða aftur, nakrar tímar á seymistovu og nakrar tímar á Fiskivinnuskúlanum í bygdini.

– Vit hava bæði felags áhugamál og eisini hvør síni áhugamál. Avbjóðingin er at fáa tað at fungera. Hetta verður alt ov strævið hjá Lindu, leggur Eyðun afturat.

Hjúnini taka ein dag í senn, samstundis sum tey eru glað fyri allan tann stuðul, ið tey hava fingið frá fólki.

Eyðun var stjóri í egnari lastbilarfyrirøku. Fíggjarliga hava síðstu mánaðirnir verið tungir, tí eingin inntøka er komin til húskið.

– Eg veit ikki. Eg havi so ikki tikið mær stjóraløn, sigur Eyðun um ta sannroynd, at hann hetta tíðarskeið hevur verið avskorin frá sjúkrapengum frá tí almenna, júst tí hann var stjóri í egnari fyrirøku.

Eyðun krevur framhaldandi nógva venjing, og eftir ætlan skal hann í framtíðini fáa hesa venjing á røktarheiminum í bygdini. Eisini hevur hann eina vón um einaferð aftur at kunna koyra bil.

– Ja, tað krevur nakað av venjing og kanska eina skurðviðgerð afturat, soleiðis at eg fái brúkt tummlarnar. Men tað eigur at vera møguligt, at eg klári at koyra ein serútgjordan bil, sigur Eyðun avgjærdur.

Men hinvegin er hann við at venja seg við tankan um, at koyristólin fer at fylgja honum altíð.

– Læknarnir siga, at tað verður eitt mirakul, um nakað hendir við restina av kroppinum. Har er einki samband niðureftir. Og skal nakað samband koma aftur í nervarnar í rygggeislunum, so skal tað henda innan tvey ár frá vanlukkuni, greiðir hann frá.

Eyðun roynir at flyta koyristólin við hendrunum. Hann hevur fingið lovað ein nýggjan stól, har tað er lættari at fáa fatur í hjólini, men hann er ikki komin enn. Linda leypir til fyri at hjálpa.

– Koyr meg yvir til vindeygð, sigur hann vinarliga við konuna.

Úr stovuvindeyganum sæst yvir móti kampingøkinum Inni á Fjörð, yvir á Válin og út eftir fjørðinum, sum er spegilsklárur ídag.

– Vónandi blíva trøini ikki ov høg frammanfyri her, letur speiskliga úr Eyðuni.